

kový stěžovatelkou v řízení nebyl učiněn. Že žalovaný úřad nepřihlížel ku tvrzení stěžovatelky, že dle tarifních smluv jsou přetahovači jen kvalifikovanými dělníky, není vadou, ježto okolnost ta je pro posouzení, zda Krause pensijnímu pojištění podléhá, bez právního významu.

(Nález ze dne 3. března 1927, č. 3977/27.)

Vyšší služby nekupecké.

Min. soc. péče hodnotilo odborné třídění plechů za pomoci třídičů, vážení stohů, vypočítávání a zaznamenávání váhy jako vyšší služby nekupecké ve smyslu zákona o obchodních pomocnících, zakládající pojistnou povinnost podle § 1, odst. 2. lit b) zákona o pens. pojištění. Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. Neboť zákon o obchodních pomocnících vztahuje se vedle zaměstnanců konajících práce kupecké jen na takové zaměstnance, kteří konají takové služby, které vzhledem na požadavky určité kvalifikace zaměstnané osoby a vzhledem na význam a důležitost jejich výkonů pro podnik vybočují z mezí prací obyčejných, rázu podřízeného. Otázku, zda činnost toho kterého zaměstnance je „vyšší službou“, či je-li službou rázu podřízeného, lze zodpovědět jen hodnotí-li se práce jimi konané vzhledem k zvláštním schopnostem a vlastnostem vykonavatele prací těch, vzhledem k jejich významu a důležitosti pro závod, vzhledem k zodpovědnosti vykonavatelů prací těch a jejich postavení v celkovém rámci organizace zaměstnanců toho kterého závodu. Otázka, je-li činnost toho kterého zaměstnance činností duševní, sama o sobě rozhodnou není, poněvadž zákon o pensijním pojištění v § 1, odst. 2. pod. lit. b), ani zákon o obchodních pomocnících při pracích kupeckých neb vyšších nekupeckých požadavek převážně duševní práce neustanovují. Hodnotí-li se s hledisek svrchu vyčtených služebních výkonů zaměstnanců v konkr. případě, jak z nich žalovaný úřad na základě výsledků šetření vychází a jak je v naříkaném rozhodnutí uvádí, nelze shledati, že by právem byly hodnoceny jako vyšší služby.

(Nález ze dne 11. dubna 1927, č. 7544/27.)

Výklad ustanovení § 73, odst. 7. pens. zákona.

Stížnost spočívá na mylném výkladu § 73 bodu 7 pensijního zákona, zejména slov „příspěvková doba“ v něm použitých. Stížnost se domnívá, že ustanovením tím určena je doba, od které je platiti pojišťovací premie a má za to, že tato doba, dle názoru stížnosti „příspěvková doba“, nastala v daném případě, kde přihláška byla učiněna dodatečně teprve v prosinci 1925. Míni proto, že povinnost stěžovatelky platiti podle § 2, odst. 2. pens. zák. předepsaný příspěvek nastala teprve od prosince 1925.

Avšak ustanovení § 73 odst. 7 vůbec neřeší otázku, od které doby je nutno platiti premie pojistné resp. příspěvky dle § 2 posl. odst. pens. zákona.

§ 73 ukládá zaměstnavateli povinnost, aby do 14 dnů osoby pojištěním povinné ohlásil. Povinnost ta platí dle § 2 posl. odst. in fine i stran osob podle bodu 1. tohoto paragrafu z pojištění vyňatých. V odstavci 7 mluví se pak o tom, jak je počítati „příspěvkovou dobu“. Tím však nerozumí se nijak doba, od které, po případě po kterou je platiti pojišťovací premii neb příspěvek, nýbrž zákon má na mysli onu dobu, která je rozhodnou pro vznik nároku pojištěncova a pro výši jeho nároků, tedy totéž, co v §§ 5 a 11 nazývá „příspěvkovými měsíci“. To tedy znamená pouze, že ustanovení tohoto odstavce o tom, od které doby počítati je „příspěvkovou dobu“, přicházejí v úvahu tehdy, když pojištěnec uplatní proti Všeobecnému ústavu pensijnímu nároky.

Otázkou, od kterého dne je platiti premie, toto ustanovení se vůbec nezabývá. Otázka ta řešena je v jiných ustanoveních tohoto zákona,